

Strandfogdens Datter.

Af N. P. Mathesen.

I.

Det var en September Morgen — ganske tidlig. Den gamle Lærer Grønhøj stod oppe paa en af Klitbakkerne, der omgav det lille Fjsterleje Sandby, og stirrede ud over det aede, tavse Landskab.

De enkelte, spredte Hytter, hvoraf Fjsterlejet bestod, laa indhyllet i en taa, graa Dug, over hvilken den de everske Spidser af Klitterne ragede op.

Læreren kostlige Stikkelse tegnede sig skarpt imod Morgenhimlen. Hans lange, graa Haar, der hængte frem under den bløde, bredskæggede Hat, skinnede blamt i det dampede Lys. Næsen var stor, men finstaaende. Den spidse Hage stak frem under den indfaldne Mund. De store, graa Øjne havde en underlig tindrende Glans, idet de ufravendt stirrede frem over de nøgne Banter, der lignede et optøret Hav, som ved en Fortryllelse pludselig var blivnet.

Hvor han elskede denne ensomme, øde Verden — disse hvide Sandhøje, der for ham rummede mere Poesi end alle Jordens Bjerge, Stove og Speer tilfammen. Hvor han elskede at staa og lytte til Vinden, naar den med høiflyende Raaf strøg hen over Marehalmene. Disse sagte Rust i det stive Straa, der kunde gøre andre melankoliske, led for hans Sjæl som dejlige Melodier fra en fjern Eventyrverden fuld af Leg og Lykke og lyse Drømme.

Da han en Stund havde staaet i tavse Stirren, forlod han Højen og gik ned igennem en bred Dal, tæt bevoftet med Graastris og Strandvifter og videre op paa en stejls, spids Regale i den hvide Klit.

Der laa Højet udbredt for ham i hele dets mørke Majestat, vuggende i brede, runde Vølger efter en Storm. Dets Overflade var blamt som sort skinnende Silt. Men naar Lyset genoplyste sig paa de bløde Vølgers Hældning, lygte det som tindrende Sølv.

Tæt uden for Kyften laa en Stønnert og duvede for flappe Sejl. Run nu og da, naar en let Brise strøg hen over Havfladen, fik den en Smule Part. Længere ude laa de taagede Omrids af en stor Fragtdamper, der gled bort i vestlig Retning.

Ud og til høretes Strid fra et Par fulnne Maager, der kendsede frem og tilbage over Reolerne. Ellers var alt blitstille.

Den gamle fattede sig ned paa en Sandknold, der var gennemvoet af Marehalm-Rodder. Ud og til tog han en Klippet op af Lommen og saa ud over Højet i nordlig Retning.

Med et var der noget, der rørte ved hans Stulder. Han vendte sig om.

„God Morgen, Bedstefader.“

„God Morgen, Ellen. Er du saa tidlig oppe?“

„Ja, jeg kunde ikke sove.“

„Nej, du sover vel ikke meget i denne Tid.“

Der var et Stank af Vemod i den gamle Røst. Hun slog Øjnene ned.

Han betragtede et Øjeblik den unge, slanke Pige-stikkelse, der stod foran ham. Med Velsbehag hvidede hans Øjne paa det ungdommelige Ansigt sine, bløde Linjer. Over den spaaet buede Pande stod Brus af taa, blødt, uredt Haar, der kun var sat op i en løs bunden Knude i Ratten. Næsen var lige og velformet, og Munden fast og bekiemt.

„Hvad tænker du paa, Bedstefader?“ spurgte hun lidt efter. Hun løftede Blikket en Smule, men saa ikke paa ham.

„Det, jeg altid tænker paa, min Pige — ved Dag og ved Nat.“

Hun skæntede aiter Hovedet.

„Du ved nok, hvad det er, Ellen — ikke sandt?“

Hun nikkede tavst.

„Nu er det snart inde. Og saa ved du nok, hvorledes det gaar. Det er en Jammer, min Pige. Det kan ethvert aedu Menneske se, og det ser man dobbelt, ja, tiobbelt, naar man har fundet ham, der er en Frelser fra Synden. Thi saa ser man ikke blot Legemet ødelagt — og Hjemmet og Hustru og alle de arme Børn, men saa ser man den uødelige Sjæl ødelagt — fortalt, fortabt, Ellens. Og det er en Oru at tænke paa.“

Han sagde de sidste Ord højt og med Varme. Ellen tav fremdeles.

„Du havde selv begyndt at tænke lignende Tanker en Gang, Ellen.“

„Tror du da ikke, at jeg tænker det samme nu, Bedstefader? Tror du ikke ogsaa, at jeg ser, ja, haade ser og hører Eendighed?“

„Jo, det vil sige den ydre; men betyder du dig om deres aandelige Tilstand? Ja, betyder du dig mere for din egen? Du var paa god Vej — hvem standsede dig?“

Der lagde sig en Skygge over den unge Piges Ansigt.

„Ja, jeg gentager det,“ vedblev den gamle, „hvem standsede dig? Du havde begyndt at række efter Alenodiet. Du stod lige foran det store Nøde med ham, der løbte dig med sit Blod, og saa maatte du noget andet — en anden, og saa gik du i Staa.“

„Jeg elsker ham, Bedstefader,“ sagde hun næsten beftigt. „Og han elsker mig igen.“

„Ja, dit unge, skønne Legeme elsker ham, men din Sjæl — hvad betyder han sig om den?“

„Han er en brav Mand.“

„Han er fritænker, Ellen, og som faadan vil han aldrig kunne være dig andet end til Skæuffade.“

„Du dømmer haardt, Bedstefader.“

„Nej, lille Ellen, jeg dømmer ingen, og heller ikke ham eller dig. Men saa meget tender du til Gud og hans Ord, at du ved, at han har dømt enhver, der ikke tror paa Jesus Kristus.“

Hun stod et Øjeblik og stirrede hen for sig. Saa begyndte Taarerne at blinke i Øjnene.

„Sæt dig ned, lille Ellen, og lad os tale lidt om det,“ sagde han lærligt.

Han skittede sig lidt, og hun tog Plads paa Sandkanten ved Siden af ham, slængede Arme om hans Hals og begyndte at hullte.

„Jeg kan ikke lade være at holde af ham, Bedstefader. Jeg kan ikke slippe ham.“

„Nej, min lille Pige, ikke saa længe du ikke har mødt ham, der har elsket dig med en evig Kærlighed. Men sig mig — fortæl mig, hvorledes det gik til. Det har du aldrig fortalt.“

„Ja, det har jeg saa ofte villet, men saa har jeg ikke kunnet. Jeg tænkte paa det forleden Dag, da vi gik nede ved Højet og ledte efter Nav, men saa saa du saa streng ud, syntes jeg, og saa kunde jeg ikke.“

„Saa jeg streng ud?“

„Nej — ikke streng, Bedstefader, men — saa alvorlig. Jeg vidste jo, hvad du tænkte. Og jeg ved ikke, om du har Ret eller ej. Men, Bedstefader, jeg kunde ikke andet. Jeg ved ikke selv, hvordan det kom. Men jeg vil fortælle dig det hele, saa faa du dømme. Albat var her jo i Fjor paa en Fodtur sammen med et Par Venner. Og saa fik han Lyft til at male et Stykke her fra, Kyften. Han kom jo ogsaa i Forsommeren for at tage Stifter. Han kommer for Resten en af Dagene igen for at male Billedet færdigt. Han kom til at bodes far var jo ganske naturligt, da ingen anden havde ordentlig Plads. Dermed lærte vi hinanden at kende. Du skal tro mig, Bedstefader — det var slet ikke min Tanke, at vi skulde komme til — at kende hinanden — faa a d a n. Han malede jo far — som du ved. For tal saa foran paa Billedet — foran Redningsbaaden — omrenten i fuld Vegemstørrelse. Og medens han stod Model for ham, som jeg naturligvis til op i Værelset, hvor de sad — det var i Storfuen, ved du nok. Og hvor var det interessant at se, hvorledes hans Billede kom frem — Træt for Træt — sommetider blot ved et eneste lille Pennestrøg — indtil han stod der paa Læredet, som han gaar og staar — med Øjvindsten lidt tilbage, med den høje, klogke Pande og den bestemte Mund. Saa en Dag siger far — naturligvis i Ønske, kan du nok tænke, de talte saa tit spøgfuldt sammen: „Har De ikke lyst til at male hende?“

Albat saa hen paa mig uden at svare; men der laa et Spørgsmaal i hans Blik. Han er jo meget faamuel. Og saa ved jeg ikke, hvordan det gik til; men jeg kom da til at sidde Model for ham — —“

„Og da var det, han løb med dit Hjerte,“ indskød den gamle, da Ellen pludselig holdt inde.

„Ja, det var det vel,“ svarede hun. „Han var saa interessant — meget mere meddelssom end ellers. En Dag sagde han til mig: „Jeg har set Deres Billede for.“

„Hvor da?“ spurgte jeg selvsølgelig forundret.

„I Florens,“ svarede han. „Det var i en Privatmands hjem. Der hængte et Billede af en ung Pige, som lignede Dem i et og alt — undtagen at hendes Øjne var brune, medens Deres er blaa. Men Panden, Næsen, Hagen og alle de andre Træk var de samme. Ligheden slog mig første Gang, jeg saa Dem.“

Jeg kan ogsaa huske, Bedstefader, at han saa saa underlig forstende paa mig, den første Gang vi mødtes. Men det tænkte jeg naturligvis ikke videre ved. Det gik forsaadanne Gølt jo saa tit.“

„Talte i saa ikke om andet?“

„Jo, om mange Ting. Han fortalte mig om Kunstene i Italien, hvor han har boet et Mars Tid — om Rom og Neapel, om Pompeji og Kapri og Venedig. Jeg synes, jeg tender alle de italienske Kunstsamlinger — saa levende skildrede han dem for mig. Saa en Dag — jeg ved ikke, hvorledes det gik til — siger han i Samtælens Løb: „Bed De, at min første Kærlighed egentlig var det Billede, jeg har fortalt Dem om? Jeg fik Lov til at teriere det, og under dette Arbejde vofsende det ind i min Sjæl. Det var Kunstværket, jeg begyndte at elske, men jeg endte med at elske selve det Ansigt, som Maleren havde fremtryllet paa Læredet.“

„Det var første Gang, Bedstefader, at jeg mærkede hans Hensigt. Og — —“ Hun holdt inde.

„Og første Gang at du mærkede, at „Billedet“ ogsaa elskede Kunstneren, ikke sandt?“

„Ja, jeg tror det. Men det talte han ikke om den Dag. Det kom først en Dag, vi gik sammen nede ved Højet. Han var saa underlig — saa beaadnet. Han fortalte om sit Liv. Hans Fader var tidlig død, og det var en af hans stolte Drømme at blive sin Moders Elæve og Sættle. Med Tanten paa hende havde han kæmpet sig gennem de trange Raar, indtil han endelig kunde forlade Akademiet som en af de mest lovende unge Malere. Han fortalte mig om Modersens Lykke ved at se sit lille hjem fyllendes med Billeder og Stifter, som han havde tegnet, og som alle Kunstnere, der kom der, havde rost og beundret. Han fortalte mig om den første Billede, han havde paa Udstillingen, om den Lykke, det gjorde, og om al den Ros og alle de lovende Profetier, som Pladene bar fulde af. Hvor var han smuk i sin Begeffring.

Vi fattede os ned paa en sammensøjet Sandkante inde under Brinken. Og saa siger han: „Men en af mine Drømme er endnu ikke virkelig gjort — den dejligste af dem alle — den, jeg begyndte at drømme nede i Florens, og som jeg har drømt hver Dag siden og aller mest i den sidste Tid. Tror De, Ellen, at den skal blive til Virkelighed?“

„Hvorledes kan jeg vide det?“ svarede jeg, idet jeg fælte, at mine Rinder blev røde som Blod.

„Jo, ingen andre kan vide det end De,“ fortsatte han og greb min Haand. „Det er jo Dem, der er min Drøm. Det ved De godt. Alle mine andre Drømme er kun Fattigdom mod denne ene og uden denne ene. Min Dre, mit Ny, min Kunst er mig intet, uden jeg maa faa Lov at dese det med Dem!“

„O, Bedstefader, jeg ved ikke, hvad jeg svarede. Jeg svarede vist ingen Ting. Men jeg syntes, jeg bar i Himlen, og at Evighedens Slikhed havde lagt sig omkring alt — over Himmel og Hav og Klitterne, hvor vi sad, og over min egen Sjæl.“

Hun trængte sin Pande ind imod den gamle indfaldne Kinder og hvilede.

„Bedstefader, jeg er saa usigelig lykkelig, var nu ikke streng, men se mildt paa os. Der er ingen, jeg hellere vilde have stude være glad ved os end du!“

Den gamle svarede intet, men lagde blot Armen om hendes Stulder og klappede hendes Kind. Han elskede denne Datterdatter over alle andre paa Jorden, og der var intet i Verden, han hellere vilde end se hende lykkelig. Han havde ogsaa gjort, hvad han kunde for at fremme hendes timelige og aandelige Vel. Han havde efter hendes Konfirmation forberedt hende til Præfaminæretsaamen. Hun havde taget en glimrende Eksamen, og siden havde han sørget for, at hun fik et Mars Ophold i København, hvor hun havde uddannet sig paa forskellige Maade, bl. a. i Madlavning, i Haandgørring og Tegning. Han havde sørget for, at hun kom i Forbindelse med flere troende Familier, der kunde have Omfjorg for hendes Sjæl. Og nu — nu syntes det hele at være spildt. Thi hvad hjalp det, om hun vandt den gamle Verden, naar hun tog Stede paa sin Sjæl. Han havde anet, at dette vilde se. Han havde ogsaa advaret hendes Fader; men den stolte, myndige Strandfoged, der ikke havde noget godt Øje til sin Svigerfader, hvor han ansaa for aandelig forfueret, havde ikke villet høre paa ham. Hvilken Svigerfader kunde han hellere ønske sig end en af Landets mest ansete Kunstnere. Kunde han tænke sig nogen bedre Fremtid for sit Barn. Hvad det religiøse Spørgsmaal angik, havde han svareet den gamle:

„Na, den, Gud vil bevare, er uden Fare. For Resten bliver enhver nok til sidst salig ved sin Tro.“

Grønhøj havde rystet vemodigt paa Hovedet og var saa gaaet sin Vej. Nu sad hun hos ham — hun, som var ham saa kær, og bad ham om at være glad ved det, hun havde gjort. Og stulde han følge sit Hjertes Stemme, saa havde han sagt: „Ja, mit Barn, elsk ham, glad dig, bliv saa lykkelig, som du kan.“ Men der var noget, der for ham var højere end Hjertes Røst, og det var Guds Røst. Og den var ikke bleven spurgt eller hørt i denne Sag. Han vidste, at det dybest set ikke var Lykke — det, som nu havde blændet hendes Sjæl. Han vidste — vidste det fra sit eget lange Liv, at der var ingen Lykke uden Gud. Det var Bedrag og Stuffelse — det vilde han en Gang temme til at erfare. Derfor kunde han ikke glæde hende med at sige det, hun begærede af ham. Men paa den anden Side vidste han ogsaa, hvor unyttigt det i dette Øjeblik var at ville prøve paa at faa hende til at se Sagen i et andet Lys. Det eneste, der var at gøre, var at lægge Sagen hen til Gud. Derfor tav han.

„Hvorfor svarede du ikke Bedstefader?“

„Jeg har intet at sige dertil, min Pige,“ sagde han stille.

Efter en lang Pause siger han:

„Talte I ikke om mere? Talte I aldrig om Gud?“

„Jo, vi gjorde,“ svarede hun halvt undvigende.

„Har du glad ved, hvad han sagde om Gud?“

„Nej, ikke ved alt — men — noget af det var nok rigtig.“

„Hvad af det var rigtig?“

„Han sagde, at Bibelen vel var en god Bog, men at ikke alt kunde være gaaet saadan til, som den fortalte. Meget af det var gamle Sagn, der havde levet saa længe i Foltemunde, at det tilfids blev nedskrevet og troet som virkelig Historie. De, der havde skrevet Bibelen, var desuden kun Mennesker, der fortalte alt ud fra den Videnskab, de kunde haade. Derfor var der meget i Bibelen, som slet ikke stemmede med Virkeligheden. Det havde Videnskaben forlangt bevist.“

Den gamle greb hendes Haand fast, og der var en vis Spænding i Røsten, idet han sagde:

„Og Jesus?“

„Ja, Jesus var sikkert det bedste Menneske, der har levet — den største, der har vandret paa Jorden, men dog kun et Menneske. Det var kun hans begefjrede Disciple og Kirken derefter, der havde gjort ham til Gud.“

„Ja, ja, ja,“ sagde Grønhøj, idet han rystede paa Hovedet, „naturligvis.“

„Men han vilde aldrig prøve paa at rotte ved min Gudstro. Kunde den være mig til nogen Trost, saa havde han intet derimod. Der var jo visse Mennesker, der paa Grund af deres Opdragelse og i hvert Fald til en Tid — fælte Trang til at have et overnaturligt Væsen, et Slaags Fortjøn at støtte sig til. Men det var kun Svagbed, der gik bort, efterhaanden som Dannelse og Ophængning stred frem.“

„Ja vist, ja vist,“ mumlede Grønhøj stille.

Ellen saa op paa ham. Han sad taaefuld, og hun saa, hvorledes den ene Taare løb ned ad Kinden efter den anden.

„Bedstefader!“ udbroed hun lærligt, „du maa ikke være kedrosbet. Jeg tror det jo ikke alt sammen. Jeg vil aldrig slippe Troen paa Gud.“

Han vendte sig om imod hende, strøg lærligt hen over hendes Haar og sagde:

„Vilse Ellen, jeg tror dig godt. Men den Tro, hvori der er timelig og evig Lykke, er ikke blot Troen paa en Gud; thi den har baade Føder og Muhammedanere og mange flere, men det er Troen paa Jesus Kristus som Sunderses Frelser. Og den Tro er et Liv — evigt Liv. Men det er ikke værd at tale om det nu. Jeg anbefaler dig i hans magtligte Haand, som mine Øjne kom til at se paa mine gamle Dage — som den gamle Simeon. Jeg vil bese mine Raa for dig, min lille Pige — hver Dag. Andet kan jeg ikke gøre. Nu er So-len staaet op, og Fjisterne kommer derude. Saa maa jeg en Tur hen til Ledbet for at se, hvorledes det er gaaet i Nat.“

„Ja, det er ogsaa Tid for mig at gaa hjem,“ sagde Ellen, hysfede den gamle paa Kinden og sprang let som en Fugl ned ad Klitten.

Den gamle stod et Øjeblik og saa efter hende, saa begyndte han langsomt at trikke af Sted hen imod Landingspladsen.

„Om, ja, ja, saaledes gaar det til,“ mumlede han stille.

stille. Der var noget, der glædede sig og græd i ham paa en Gang. „Dog, jeg forskaar det,“ tænkte han videre, „jeg har selv været ung, jeg har selv elsket. Og dog — dog var det Fattigdom mod at blise fydte med hans Naand og Liv, der er evig Gud. Det er Lykke, det er Fylde — en Fylde, der gør ung igen som Ernen. O, vidste hun blot. Men Herren er god, Herren er stærk, han kan vende alt til det bedste.“

Han lod sig glide ned over Brinken paa et Sted, hvor den var lav, og gik hen til Vandet. Der fattede han sig et Øjeblik paa en Grusbunke.

Denningen rullede uophørlig ind mod Vand, rejfte sig lodret i Havstofften og styrtede frem, som om den vilde tage sig over den gamle, men faldt træt sammen igen og gled kun nogle Men op ad Gruset. Den mangledede Vindens stærke Røst.

Han sad og lyttede til dette endelige Bulder, der lød som en evig Klage fra Vandet, der saa læntede i Havets Døb.

„Al Stabningen tilfammen sutter og er tilfammen i Smerte indtil nu,“ lød det i hans Sjæl. Det Ord mindedes han tit, naar han sad eller gik hermede ved Højet og lyttede til dets Brus. Det var, som dette Suf og denne Smerte trængte sig frem fra dets dybe, tunge Byst — Dag for Dag — bestandig — uden Ophør, snart som Bærnes klængende Graad, snart som en lidende Klage og snart som et lænket Røddes vilde Brøl. Nu og da — en enefelt Gang — kunde det vel synes at være kommen til Ro. Da kunde det straffe sine legende Arme op i Sandet og hvifte og kluffe og snafle som en kaad Dreng. Men Sufket var der alligevel. Det aandede gennem alle Lyde som en sagte Hvøsten ude fra Dybet.

Han rejste sig op og gik videre.

Lidt efter at han havde naaet Landingspladsen, begyndte Baaden at komme ind.

Ei Par Vogne holdt udenfor et Stur, som brugtes til at reise Fisk i. Det var Bønder oppe fra Landet, der var kommen for at handle eller reitere for at tulle; thi Penge blev der kun sjældent betalt med paa Strandene. En af dem som slendrende ned imod Baaden med en Dunt under Armen. Det var en lang, tynd Fyr med et magert, fregnet Ansigt, hvori der luredede et Par smaa, graa Grisesjæne.

Ibet han nærmere sig den ene Baad, sagde han med et lumt Grin:

„Naa, i Dag er der vel billigst Køb?“

„Billig,“ brummede en af Fjisterne, en høj, saarlemmet Mand med en taa Ornenæse og et Par store, vandede Øjne. „Ja, du skal vel have det for ingen Ting, din Puger.“

„Naa, Kristen, smaa Slaag. Tag nu en Sut af den, saa kan vi snakke om det. Du ser nok ud til at kunne trængte til lidt indvendig Varme.“

Han ralle ham Dunken.

„Stal det være til fire Mand — den er jo ikke mere end halv fuld?“ sagde Fjisteren, idet han rystede Dunken, før han satte den til Munden.

„Ja, dreit du nu blot din Part, saa kan vi jo se Tiden an. Der er vel ellers nok til Davren. Saa, holdt nu og lad Jer komme til, han ser saa forfoøet ud. Her er ogsaa noget for Tanderne. I glemte nok at tage Mad med, I maa love for, at vi kan besørge saadanne Dele.“

„Ja, og saa sjæle Fjisten bagefter — I Kærlinger. Men i Dag er der Emalhans i Baaden, som du ser. I Dag kun den Slump der for det Smule Vand.“

„Nej, holdt, Kristen, maa jeg saa faa Dunken igen?“

Han gjorde et høffest Fortjog paa at springe op i Baaden.

„Naa — ja, saa et Par i Tilgift. Du kan saa mere en anden Gang.“

Den fregnede taaftede et slulende Blik til Siden og sagde spottende med en stor Od:

„Men nu har jeg aldrig — — skal I have Fropræditen i Dag — jeg ser Præditanten er kommen?“

„I stille, Mittel, og spot ikke de fromme, vi fortæle Sjæle kan nok trængte til Jordbøn,“ sagde en af Baadelavet med et Grin, som de andre iftemte.

Grønhøj traaftede nu til. Han saa paa Mittel med et gennemførende Blik, idet han sagde:

„Stam skulde du haade, Mittel, at du kommer her og fylder din Gift i de Stafler, som er forgiftede nok i Forvejen. Stam over dig og alle dine Fæller. Har I da slet ingen Samvittighed? Og du, Kristen, og I andre, ser I da slet ikke, hvor det fører hen? Er I da saa dybt suntne, at I vil bedrages — bytte det Smule Fisk, I har, for noget elendig Brændevin, der ødelægger Jer baade til Sjæl og Legem.“

Mittel stod og stulede som en Hund, der har faaet et Slaag af Bissen. De smaa Grisesjæne stelnede et Par Gange hen til Fjisterne. Paa Kristens Ansigt tæfte han Trods. Det gab ham Mod. Han spyttede Straanen ud, og idet han rullede en ny imellem de forte Ringre, sagde han grinnende:

„Stade, at du ikke er bleven Præst, du prædiker jo nydeligt.“

„Hold Bette, det er rigtig, hvad Grønhøj siger. Du er et Svin,“ sagde en halv beruset Fjister, der kom til.

„Du kan selv være et Svin, du har jo allerede haft Næsen for taa hende ved Flaften, og Kloften er ikke en Gang sba.“

„Jeg har i hvert Fald ikke haft den i Røddesaff saadan som du!“

„Hvad siger du?“ brølede Mittel opbraagt, foer ind paa ham og vilde spaaende Ben for ham. Men i det samme stede der noget, som Mittel ikke havde ventet. En ung, kraftig Fjister greb ham om Livet, og i samme Nu hængte han og dingledede som en Blydt Løjs under Fjisterens stærke Arm.

En ruggende Latter lød rundt om fra. Den fregnede Fjisterhaender var lige saa forhadit, som hans Brændevin var øffest.

Mittel sprællede og sled for at komme Ibs, men jo mere han sprællede, desto fastere stullede Armen om ham.

„Slip mig, Erik, slip mig!“ snarrede han, „saa skal jeg —“